



ת"פ 22890/03/21 - מדינת ישראל, תביעות, תל אביב נגד ויטלי שרחוביץ', סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 22890-03-21 מדינת ישראל נ' שרחוביץ' (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי תביעות, תל אביב נגד
הנאשם	ויטלי שרחוביץ' ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין סנגוריה ציבורית

ג ז ר ד ין

השתלשלות העניינים העובדתית

1. הנאשם ויטלי שרחוביץ' (להלן: שרחוביץ', או הנאשם) הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, בכך שעבר עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי ס' 287 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), איומים לפי ס' 192 לאותו החוק, ובעבירה של תקיפה של בת זוג (ללא חבלה) לפי ס' 382 לחוק העונשין (2 עבירות).
2. החלק הכללי לכתב האישום מספר כי אשתו של הנאשם היא טטיאנה טקצ'וק (להלן: המתלוננת, או טקצ'וק), ולהם ילדה משותפת, קטינה בת 4.5 (להלן: הבת, או הקטינה).
- עוד מספר החלק הכללי, כי כחודשיים עובר ליום 3.3.2021, נפרדו הנאשם והמתלוננת, והיא עברה לגור במקום אחר, עם בתם המשותפת, הרחק מהנאשם.
3. על פי האישום הראשון, בתאריך 28.1.2021 ניתן על ידי בית משפט השלום בתל אביב צו למניעת הטרדה מאיימת נגד הנאשם, שאסר עליו, בין היתר, להתקרב לגן הילדים בו שהתה הקטינה (להלן: גן הילדים) או להתקרב אליו מרחק של 100 מטר (להלן: ההוראה החוקית).



כתב האישום מספר כי בתאריך 3.3.2021 הפר הנאשם את ההוראה חוקית בכך שהגיע לגן ילדים; כאשר הבחין הנאשם בגננת, הוא ביקש ממנה להוציא את הקטינה מהגן, על מנת שיוכל לפגוש אותה. בהמשך למתואר, כך כתב האישום, הגיעה המתלוננת אל הגן הילדים, על מנת לקחת את הקטינה; הנאשם פנה אליה ואמר לה: "למה עשית את זה אני רק רציתי לראות אותה".

4. על פי **האישום השני**, כחודשיים עובר ליום 3.3.2021, עת המתלוננת והנאשם היו פרודים וגרו בנפרד, הגיע הנאשם לגן הילדים. באותן הנסיבות - "ניסה הנאשם לשכנע את הקטינה ללכת עמו מהגן, אולם הקטינה בכתה וסירבה לעזוב עם הנאשם את המקום. באותן הנסיבות, הגיעה המתלוננת למקום לקחת את הקטינה מגן הילדים לביתן, ואז, בנוכחות הקטינה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: 'אני יהרוג אותך ואם את תכניסי אותי לכלא חברים שלי יהרגו אותך'".

כתב האישום תאר כי באותן הנסיבות, ובנוכחות הקטינה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "כי הוא לא מפחד משום דבר וכי הוא היה בעבר בכלא ואם הוא יישב בכלא המתלוננת לא תחיה והקטינה תועבר למשפחת אומנה".

5. על פי **האישום השלישי**, במהלך חודש מרץ 2017, בזמן שהנאשם והמתלוננת התגוררו ביחד, והיו בביתם יחד עם הקטינה, היכה הנאשם את המתלוננת בבטנה, באיזור שבו עברה ניתוח קיסרי; כתוצאה מכך, באותו המועד, סבלה המתלוננת מכאבים.

6. על פי **האישום הרביעי**, במהלך חודש דצמבר 2017, בביתם, הכה הנאשם באגרופו בעורפה של המתלוננת; באותן הנסיבות, אחז בזרועותיה בחוזקה והצמיד אותה לקיר.

7. ביום 15.7.2021 הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע במיוחס לו שם; לא היתה הסכמה ביחס לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

8. בדיון ביום 28.7.2021 טענו הצדדים לעונש.

9. במסגרת טיעוני התביעה לעונש, העידה המתלוננת, כך:

"אני מפחדת ממנו. ההתנהגות שלו עושה רע לילדה ומשפיע רע על הילדה. אני רוצה שלא תהיה לו אפשרות לגשת אלינו כי הוא הרבה פעמים הבטיח שהוא ילך לטיפול אבל זה לא קורה. אני לא יודעת מה ניתן לעשות על מנת שלא ניתקל אחד בשני שוב. זה הכל".



10. התביעה בטיעוניה ביקשה מבית המשפט לקבוע כי מתחם ענישה כולל לכל העבירות נשוא כתב האישום, "אשר לא יפחת מ-12 חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל". ביחס למיקום העונש בתוך מתחם הענישה, ביקשה התביעה להשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה "משמעותי על כל הפרת צו מצדו שתרחף מעל ראשו, על כל עבירת אלימות, עבירת איומים", פיצוי וקנס משמעותיים.

התובע עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ועל החומרה היתירה הגלומה בעבירות אלימות במשפחה; כך נטען, בין היתר: "דובר המון בפסיקה על החומרה בתיקי אלימות בתוך המשפחה והפגיעה הקשה יותר בתא המשפחתי קל וחומר כאשר חלק מהעבירות מול עיני הילדים. הערכים המוגנים שנפגעים באירוע זה ברורים, בין אם זה שלומה של המתלוננת, הפיזי, הנפשי וכן שלווה הנפש לאחר שזו מוציאה צו הטרדה מאיימת והנאשם מתעלם מקיומו ופוגע בה פגיעה של ממש ביכולת להמשיך את חייה באופן ראוי לכל אזרח".

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה טענה התביעה כי המדובר בהפרת הוראה חוקית שנלוו לה איומים, ולכן המדובר ב"משנה חומרה"; עוד נטען כי גם תקיפת המתלוננת, הגם שלא גרמה לחבלה, אינה ברף הנמוך נוכח הנסיבות שתוארו שם - מכה בבטן באיזור ניתוח קיסרי שגרמה לכאבים.

התובע הגיש פסיקה על מנת לתמוך בעתירתו ביחס למתחם העונש ההולם.

אשר לעונש המתאים בגדרי מתחם הענישה, טען התובע כי נוכח עברו הפלילי של הנאשם (שכלל 4 הרשעות קודמות), והחיסכון בזמן שיפוטי ולקידת האחריות, מאידך גיסא, יש למקמו בשליש התחתון, אולם ברף העליון שלו.

11. ההגנה, מצידה, ביקשה מבית המשפט להשית על הנאשם עונש ה"נושק" לזמן מעצרו "חמישה חודשים פחות כמה ימים".

ההגנה טענה, ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, כי באותה עת "בסמוך למעצרו בתיק הנוכחי" ו-"בסמוך להגשת התלונה של המתלוננת" מצבו של הנאשם היה ברי, פיזית ונפשית, ושרוי היה תחת השפעתם של כדורים רבים שנטל עקב תאונת דרכים שהיה מעורב בה. ההגנה הוסיפה כי הטעם לפיו הגיע הנאשם אל גן הילדים והפר את ההוראה החוקית היה כדי לראות את הקטינה: "... באירוע הזה הוא לא איים עליה, לא פנה אליה, רצה ליהנות מהשנייה הזאת שהמתלוננת מוציאה את הילדה, בתו היחידה, כדי לראות אותה"; ובהמשך: "... הוא לא הגיע למתלוננת. הנאשם לא ידע ליזום, לפנות לרשויות הרווחה שיתנו לו לראות את הילדה, מגיע לו לראות את הילדה, אבל הוא ביכולות שלו לא ידע להפנות את האנרגיה שלו מלבד לעמוד בצד ולהסתכל עליה".

ההגנה עמדה על חלוף הזמן הרב ביחס לאישומים 3-4, וטענה, לקולא, כי מאז שנת 2017 לא היו אירועי אלימות פיזית של הנאשם כלפי המתלוננת.



אשר למיקום העונש בגדרי מתחם הענישה הוסיפה ההגנה כי מצבו הפיזי של הנאשם אינו תקין; הוגשה תמונה מתיק החקירה (נע/1) על מנת לתמוך בטענה זו; הוסכם כי המתלוננת היא שהביאה את התמונה למשטרה (ומכאן חשיבותה ומהימנותה, שלטת ההגנה), בה נראה הנאשם ישן, כשהוא יושב על ספה, ותמונה נוספת ובה חפיסות רבות של כדורים, שנראו משומשות.

ההגנה הוסיפה כי זה מאסרו השני של הנאשם, והרשעתו הקודמת היתה לפני זמן רב (2012), כמו כן ההרשעה ה"רלוונטית" לתיק דנא היא ישנה, משנת 2004. הסיגורית טענה כי מעצרו של הנאשם נבע מהעדר יכולתו לאתר חלופת מעצר בשל דלות אמצעים והעדר קשרים חברתיים, והמדובר על מעצר ראשון בחייו; היא הוסיפה כי: "במצבו הבריאותי זה עונש משמעותי, הוא יבין שאת הילדה הוא צריך לפגוש באמצעים לגיטימיים ונראה מהתיק שהנאשם לא ביקש לפגוש את המתלוננת לא האירוע הראשון ולא באירוע השני, כל רצונו הוא לראות את הילדה".

12. הנאשם, במילתו האחרונה, פנה לבית המשפט, כך:

"אני מאוד מצטער על מה שלא הלכתי בדרך ההלכה, הלכתי לגן רק כדי לזכות לראות את הילדה. שאלתי את הגננת האם אני יכול לראות את הילדה אבל היא סירבה. אני פשוט הסתובבתי והלכתי למקום אחר אחרי שהיא סירבה. אני חושב שזה מספיק מה שאני כבר ישבתי. אני בן אדם לא צעיר ויש לי מחלות, הבריאות שלי לא תקינה. יש לי רק רגל אחת, יש לי פרוטזה. מאוד קשה לי להיות בבית כלא".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

העבירות נשוא כתב האישום מגלמות אירוע אחד

13. בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" שנקבע במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** (פורסם ביום 29.10.2014), קשר הדוק בין עבירות המהוות "אירוע אחד" ימצא - כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית, אף אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. הוא הדין והמצב בענייננו.

14. ואכן, במקרה דנא, הצדדים הסכימו כי יש לקבוע מתחם ענישה כולל, לכל העבירות נשוא כתב האישום.

הערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה



15. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם ברורים: שמירה על כבודה, ביטחונה, ושלמות גופה של המתלוננת, ואף של הקטינה; עוד נפגעה השמירה על קיום החלטות וצווי בית המשפט, אשר להן חשיבות יתרה בהיבט של אלימות במשפחה.

16. ראו לענין זה, לדוגמא, את ע"פ 6539/17 **אבו תנהא נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.3.2018), ביחס לחומרה היתרה הנודעת לעבירות אלימות בתוך המשפחה, ועל חובת בית המשפט להגן על הנפגעים, ולמצות את הדין עם הפוגע:

"...כבר נפסק בהקשר זה כי חומרה יתרה נודעת למעשי אלימות המתבצעים בתוך המשפחה תוך ניצול מעמדו של הגורם 'החזק' בתא המשפחתי כלפי החלשים ממנו והתלויים בו. אכן, 'עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו' (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (14.2.2011)). בנסיבות כאלה, על בית המשפט מוטל ביתר שאת התפקיד להגן על הנפגע או הנפגעת ולמצות את הדין עם הפוגע".

17. נסיבות ביצוע העבירה, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים: האירוע הראשון מבחינה כרונולוגית, על פי כתב האישום המתוקן, היה בחודש מרץ 2017, אז היכה הנאשם את המתלוננת בבטנה, במקום שבו עברה ניתוח קיסרי, וגרם לה לכאבים. חצי שנה לאחר מכן, בחודש דצמבר 2017, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בעורפה, ולאחר מכן הצמיד את זרועותיה לקיר.

על פי כתב האישום, לאחר פרידתם, בינואר 2021 איים הנאשם על המתלוננת, **בנוכחות הקטינה**, בפתח גן הילדים, בכך ש"יהרוג אותה" ואם "תכניס אותו לכלא" אז חבריו הם שיהרגו אותה; עוד איים עליה הנאשם, **גם בנוכחות הקטינה**, בכך שאם הוא יישב בכלא היא לא תחיה והקטינה תועבר למשפחת אומנה. חודשיים לאחר מכן, הפר הנאשם הוראה חוקית בכך שהגיע אל גן הילדים, ואף שוחח עם הגננת שם.

18. מדובר על מסכת התנהגות אלימה של הנאשם כלפי המתלוננת, שהחלה באלימות פיזית תוך גרימת כאב, המשיכה באיומים קשים כלפיה בפתח גן הילדים, שם שהתה באותה עת הקטינה, ואף היתה נוכחת בעת ביצוע העבירות, והסתיים בהפרת הוראה החוקית. ההוראה החוקית אותה הפר הנאשם היתה אמורה להרחיק את הנאשם מהמתלוננת והבת. לפיכך, אומר כבר עתה, כי קשה להלום או להסכין עם עתירתה העונשית של ההגנה; מאסר של 5 חודשים לערך, אינו משקף את העונש הראוי למסכת אלימות פיזית ומילולית שכזו, לאורך זמן.

19. אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, כתב האישום מספר כי למתלוננת נגרמו "כאבים"; אופן התקיפה שלה מאת הנאשם, מצביע על תקיפה סתם, אמנם, אך בוודאי שלא ברף הנמוך: הנאשם הכה אותה בבטנה, במקום בו עברה ניתוח קיסרי. תקיפתה של אשה באופן זה הוא מעשה שפל ממש.



אף זאת: מעבר לפגיעה הפיזית (הכוונה היא לכאבים שנגרמו למתלוננת) לא ניתן להתעלם ממצוקתה הנפשית, והחרדה בה היתה מצויה (ועדיין), נוכח המתואר בכתב האישום; איומי הנאשם בכך ש"הרוג אותה" וזאת לאחר שבעבר כבר תקף אותה - פגעו בשלוות נפשה באופן בולט. זאת ועוד, הנאשם איים על המתלוננת בנוכחות הקטינה, בתם בת ה-4.5, בין היתר בכך שהיא "לא תהיה", ושהקטינה תועבר לאומנה. ברי כי האיומים הקשים גרמו לחרדה אצל המתלוננת, ויש להניח שגם אצל הבת הקטינה, שנאלצה לשמוע את אביה מאיים על אמה שיהרוג אותה, ושהיא עצמה עתידה להגיע ל"אומנה".

זאת ועוד, הנזק הנפשי והפחד של המתלוננת עלו גם מדבריה בבית המשפט, לפיהם היא חוששת מפני הנאשם, ולא רוצה שתהיה לו אפשרות לגשת אליה או לקטינה. המתלוננת אף הביעה את רצונה בכך שהנאשם ישתלב בטיפול, ואולם "זה לא קורה".

20. בנוסף, הגם שהפרת ההוראה החוקית לא לוותה בעבירה נוספת, השגת גבול או איומים, והנאשם לא הגיע אל מקום חסוי, דוגמת מעון לנשים מוכות (ראו והשוו: רע"פ 2099/21 פלוני נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 25.4.2021], להלן: עניין פלוני), כן קדמה לה (חודשיים לפני כן) עבירת איומים מאת הנאשם, באותו המעמד, במנעם, גן ילדים אינו מעון לנשים מוכות; אולם, גם מסביבו של גן ילדים צריך בית המשפט לפרוש מעין "הילה היקפית", שומרת ומגוננת, מפאת דיירי היקרים והמיוחדים, לשם שמירה על נפשם ושלומם.

21. אשר על כן, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא לפחות ברמה הבינונית.

מדיניות הענישה הנהוגה

22. מדיניות הענישה הנהוגה מעלה כי היחס של בתי המשפט לעבירות אלימות במשפחה מאופיין בטווח ענישה רחב, וכל מקרה מוכרע לגופו, על פי נסיבותיו (להבדיל, למשל, מעבירות של סחר בסם מסוכן, שם המתחמים "יציבים" ודי ברורים, והם נגזרים מטיב הסם ומחיר העסקה הקונקרטית). הצדדים הגישו פסיקה, רובה לא היתה רלוונטית לקביעת מתחם העונש ההולם, בכל הכבוד, שכן חלקה כלל הסדרי טיעון "סגורים", וחלקה התייחס למקרים חמורים הרבה יותר (תקיפה חבלנית) מהמקרה כאן.

23. עם זאת, ראיתי לציין את עניין פלוני (לעיל), שם דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד החלטת בית המשפט המחוזי לקבל את ערעור המשיבה אשר לגזר הדין שניתן בבית משפט השלום. המבקש שם הורשע בכך שהוא הגיע אל "מקלט לנשים מוכות", שם שהתה פרודתו עם ילדיהם, עלה על גג סמוך עם אדם נוסף, וקרא לילדיו, וכל זאת בניגוד להחלטת בית משפט השלום באילת, שאסר עליו, בין היתר, להתקרב אל המתלוננת.

בית משפט השלום השית על המבקש, בין היתר, 21 ימי מאסר; ערעור המשיבה על נגד גזר הדין התקבל, ובית



המשפט המחוזי השית על המבקש עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט העליון, כאמור, דחה את בקשת רשות הערעור מטעם המבקש.

24. כאמור, עניין פלוני חמור מהמקרה דנא; שם היה מדובר על הגעה של הנאשם למעון לנשים מוכות, שם הסתתרו מפני הנאשם פרודתו וילדיה. בית המשפט העליון עמד על "החרדה והאימה" שיצר הנאשם דשם אצל המתלוננת, והפגנת "התרסה" נגד רשויות החוק, וזלזול בהחלטות בית המשפט.

במקרה דנא, אמנם המדובר על הפרת הוראה חוקית, אולם הנאשם עמד בפתחו (לא נכנס) של גן הילדים, על מנת לנסות ולראות את בתו. עם זאת, רק חודשיים קודם להפרת ההוראה החוקית, עמד הנאשם בפתח אותו גן ילדים ממש, ואיים על המתלוננת, בנוכחות הקטינה, בכך שיהרוג אותה, "היא לא תהיה", ועוד איומים.

25. ראיתי להפנות גם לפסיקה הבאה, שיש בה כדי ללמד על מתחם העונש ההולם בענייננו.

26. רע"פ 4008/20 **מירוצ'ניק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.6.2020), המבקש הורשע בעבירות של איומים כלפי בת זוגו ובתו, וכן תקיפה סתם שלהן, וניסיון לתקיפה סתם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 4416/19 **נחמיה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.7.2019), המבקש הורשע בעבירות אלימות ואיומים נגד בת זוגו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועל למאסר בפועל למשך 15 חודשים.

רע"פ 3463/15 **קוטוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.5.2015), המבקש הורשע בשני אישומים המגלמים תקיפת בת זוג, ואישום נוסף שעניינו היזק לרכוש במזיד. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם - התוצאה

27. לאור כל המקובץ לעיל, נוכח הפגיעה בערכים ברמה הבינונית, הנזק שנגרם, ולאור הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

28. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי, ובעיקר את עדות המתלוננת, חקירתה הנגדית



בבית המשפט, על כל המשמעויות הנלוות לכך.

29. בעברו הפלילי של הנאשם, כבן 50, ארבע הרשעות קודמות: בשנת 2001 הודה בעבירה של תקיפת סתם, בן זוג ונגזרה עליו התחייבות להימנע מעבירה; בשנת 2003 הורשע בעבירת איומים, והושת עליו צו מבחן למשך שנה; בשנת 2004 הורשע בשלוש עבירות איומים, ותקיפה סתם של בת זוג, והושת עליו מאסר לריצוי בפועל למשך 42 יום; בשנת 2012 הורשע הנאשם בסיוע לגניבה מרכב, ופריצה לרכב, ונגזר עליו מאסר מותנה וצו מבחן.

30. לא התרשמתי מפגיעה מיוחדת של העונש בנאשם, או מכך שנגרם לו או למשפחתו נזק שאינו רגיל מביצוע העבירה ומהרשעתו.

31. מאידך גיסא, ראיתי להביא בחשבון, לקולא, את מצבו הרפואי של הנאשם, שאינו בקו הבריאות: הסניגורית סיפרה כי שרחוביץ עבר תאונת דרכים "לאחריה התחיל לקחת תרופות משככות כאבים שגורמות לו להירדם...". גם הנאשם סיפר בעצמו על מצבו הבריאותי, שהוא נכה, בעל רגל אחת בלבד ("יש לי רגל אחת, יש לי פרוטזה", העיד בבית המשפט), והוסיף שהוא אדם לא צעיר, "ויש לי מחלות, הבריאות שלי לא תקינה".

32. עוד הבאתי בחשבון לקולא את חלוף הזמן מאז אירועי אלימות הפיזית, בשנת 2017, ואת העובדה שמאז ועד 2021 לא התנהג הנאשם אל המתלוננת בדרך אלימה (פיזית).

33. אשר על כן, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי השב"ס.

ב. 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בהם, אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור כל עבירה בה הורשע במסגרת פרשה זו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, 1.8.2021, במעמד הצדדים.